

Понеділок, 2 жовтня 2017 року

Злива заважала дивитися на світ, коли детективка старша інспекторка Еріка Фостер з детективною інспекторкою Мосс крокували брукованою доріжкою Саут-Бенк вздовж південного берега Темзи в Лондоні. Відплив саме оголив коричневу смугу намулу, уламків цегли та сміття, що захарашували тепер відкрите русло.

У кишені довгої чорної куртки Еріки пронизливо затріщала рація, потім вона почула, як офіцер з місця злочину запитує про їхнє місцеперебування. Дістала рацію і відповіла:

— Це старша інспекторка Фостер. Прибудемо за дві хвилини.

Тривала ранкова година пік, але день уже тьмянів, на місто опускався похмурий туман. Вони пришвидшили крок, проминаючи високу будівлю штаб-квартири компанії IBM та блідого приземкуватого будинку, де розташовувалася ITV Studios. Тут Саут-Бенк різко повертала праворуч, а потім розширювалася до обсадженої деревами алеї, що вела до Національного театру й мосту Гангерфорд.

— Це там, унизу, босе, — сказала Мосс і затамувала подих.

На відкритому річищі, на десять футів* нижче, невелика група людей зібралася на штучному пляжі зі світлого піску. Еріка масажувала ребра, намагаючись накладені шви. Її зріст ледь перевищував шість футів, Мосс була

* 1 фут — 30,48 см. — Тут і далі прим пер., якщо не зазначено інше.

нижча. Коротке світле волосся Еріки намокло під дощем і злиплося.

— Тобі варто кинути курити, — сказала Мосс, глянувши на неї знизу вгору, вона відкинула з обличчя мокрі пасма рудого волосся. Її рясно всипані ластовинням пухкі щоки розчервонілися від швидкої ходи.

— Тобі варто припинити їсти батончики Mars, — відрубала Еріка.

— Ага. Я вже зменшила до одного на сніданок, одного на обід та одного на повноцінну вечерю.

— Те саме стосується моїх сигарет, — Еріка всміхнулася.

Вони підійшли до кам'яних сходів, що вели до Темзи. Припливи й відпливи через певні проміжки залишали вогкі плями, останні дві сходинки вкривали слизькі водорості. Пляж чотири метри завширшки різко закінчувався там, де пінилася брудна коричнева вода. Еріка та Мосс показали свої поліційні посвідчення, і нагомп розступився, щоб пропустити їх до місця, де спеціальний констебль* намагалася захистити велику, побиту, коричневу валізу з тканини, наполовину зариту в пісок.

— Я намагалася відігнати їх, мем, але не хотіла залишати місце події без нагляду, — молода жінка дивилася на Еріку крізь струмені дощу, маленька й худорлява, але з рішучим блиском в очах.

— Ти тут сама? — Еріка глянула на валізу. З дірки в одному її кутику стирчали два блідих розпухлих пальці.

Жінка кивнула.

— Інший констебль, з яким я чергую, мав піти, бо в одній з офісних будівель спрацювала сигналізація, — пояснила вона.

— Так не повинно бути, — сказала Мосс. — Завжди потрібні двоє спеціальних констеблів. То що, ти в нічній зміні у центральному Лондоні сама?

— Годі, Мосс... — почала Еріка.

— Ні, босе. Ці люди — добровольці! Чому не можуть виділити кошти для збільшення кількості поліціантів?

— Я приєдналася до спецпідрозділу, щоб набратися досвіду й стати офіцеркою на повну ставку...

— Нам потрібно очистити територію, перш ніж втрачимо всі шанси знайти речові докази, — перебила Еріка.

Мосс кивнула, й вони зі спеціальним констеблем почали відганяти витріщак до сходів. Еріка помітила, що в кінці маленького пляжу, біля високої стіни, літній чоловік з довгим сивим волоссям, у пістрявому пончо, копає дві невеличкі ямки. Він не зважав ні на людей, ні на дощ. Еріка дістала рацію і викликала всіх офіцерів, які були поблизу. У відповідь — зловісна тиша. Вона побачила, що чоловік у барвистому пончо ігнорує Мосс і копає далі.

— Мені потрібно, щоб ви піднялися туди, нагору сходами, — Еріка відійшла від валізи й наблизилася до старого. Він лише глянув, та й далі розрівнював купку просякненого водою піску. — Перепрошую. Ви. Я до вас звертаюся.

— А ви хто? — владно запитав старий і знову глянув на неї згори вниз.

— Детективка старша інспекторка Еріка Фостер, — вона блиснула посвідченням. — Це місце злочину. І вам потрібно піти звідси. Негайно.

Чоловік перестав копати. Вигляд у нього був комічно ображений.

— Вам дозволено так грубіянити?

— Якщо люди заважають працювати на місці злочину — так.

— Але це мій єдиний заробіток. Маю дозвіл Вестмінстерської ради на те, щоб виставляти тут свої піщані скульптури.

Старий застромив руку під своє пончо й дістав ламіновану картку з фотографією, яку миттю поцяткували дощові краплі.

* Добровільний помічник поліції.

Еріка почула голос зі своєї рації:

— Це констебль Ворфорд і констебль Чарльз...

Вона побачила двох молодих офіцерів, які поспішали до натовпу людей біля сходів.

— Зв'яжіться з інспекторкою Мосс. Я хочу, щоб Саут-Бенк перекрили на п'ятдесят футів у кожному напрямку, — сказала Еріка в рацію і знову заховала її в кишеню.

Чоловік і досі простягав їй свій дозвіл.

— Можете це заховати.

— У вас не найкращі манери, — він примружився.

— Так, і було б ще гірше, якби мені довелося заарештувати вас. А тепер підіймайтеся туди.

Старий повільно підвівся.

— Оце так ви розмовляєте зі свідком?

— Що ви бачили?

— Я знайшов валізу, коли копав пісок.

— Вона була закопана в піску?

— Не повністю. Вчора її там не було. Я копаю тут щодня; приплив переміщує пісок.

— Чому ви копаєте тут щодня?

— Я художник піщаних скульптур, — пихато заявив чоловік. — Я завжди тут. Я роблю русалку, що сидить на камені, з рибами, які вистрибують на поверхню; це користується великою популярністю серед...

— Ви чіпали валізу? Щось зрушили з місця? — запитала Еріка.

— Звісно, ні. Я зупинився, коли побачив... Коли я побачив, що у валізі дірка й із неї стирчать... пальці...

Еріка бачила, що чоловік наляканий.

— Гарзд. Підніміться на доріжку, нам потрібно буде взяти у вас свідчення.

Двоє офіцерів і спеціальних констеблів перекрили доріжку.

Мосс приєдналася до Еріки, коли старий, похитуючись, поплентався до сходів. Тепер на пляжі лишилися тільки вони вдвох.

Натягнули латексні рукавички й рушили до валізи. Пальці, що стирчали з отвору в коричневій тканині, розпухли, нігті почорніли. Мосс обережно прибрала пісок зі швів і оголила іржаву блискавку. Еріка зробила кілька легких ривків. Блискавка піддалася, розстебнулася і валіза провисла. Мосс зрушила з місця, щоб допомогти, й вони повільно відкрили її. Вихлюпнулося трохи води, а всередині виявилось скорчене тіло голого чоловіка. Мосс позадкувала, затуливши носа долонею. Сморід гнилої плоті й застоюної води, вдарив у обличчя Еріки. На мить вона заплющила очі, але мусила дивитися. Кінцівки білі, мускулясті. Плоть мала вигляд сала й почала відшаровуватись, місцями оголювати кістки. Еріка обережно підняла тулуб. Під ним побачила голову з ріденьким чорним волоссям.

— Боже, його обезголовили, — Мосс вказала на шию.

— А ноги відрубали, щоб помістити у валізу, — закінчила Еріка.

Роздуте, вочевидь страшно побите обличчя не нагадувало людське. Розпухлий чорний язик вивалився з-поміж товстих фіолетових губ. Еріка обережно поклала тулуб назад, прикрила ним голову й закрила валізу.

— Нам потрібні криміналісти. Терміново. Не знаю, скільки в нас часу до початку припливу.

РОЗДІЛ 2

За годину патологоанатом і його команда прибули на місце злочину. Дощ періщив так само, а туман погустішав, приховувавши дахи будівель, що височіли довкола. Попри дощ, натовп витріщак скупчився біля поліційного кордону та споглядав встановлений над тілом у валізі великий білий намет криміналістів. Він зловісно виблискував на тлі каламутної води, що стрімко текла повз пляж.

У наметі було гаряче, хоча надворі холоднішало. Яскраві лампи швидко нагріли той тісний простір. Еріка й Мосс переодягнулися в сині захисні комбінезони для роботи на місці злочину та приєдналися до судмедексперта Ісаака Стронга, який зі своїми двома помічниками та фотографом-криміналістом сидів навпочіпки біля валізи. Ісаака, високого, худого, з лагідними карими очима й тонкими бровами, насилу можна було впізнати під каптуром і маскою.

— Що ти можеш нам розповісти? — запитала Еріка.

— Тіло деякий час лежало у воді; можна побачити жовто-зелені плями на шкірі, — він вказав на груди й живіт. — Низька температура води сповільнила розкладання...

— І це розкладання сповільнилося? — Мосс піднесла руку до маски. Сморід стояв нестерпний. Усі мовчки дивилися на понівечене голе тіло, частини якого хтось так акуратно запакував у валізу: ноги обабіч тулуба; колінні суглоби складені у правому верхньому та лівому нижньому кутках; руки схрещені на грудях, а відрубана голова накрита тулубом. Одна з помічниць Ісаака розстебнула маленьку кишеню на внутрішньому боці накривки валізи й дістала невеличкий прозорий пластиковий пакетик на застібці, де лежали золота обручка,

годинник і золотий чоловічий ланцюжок, та піднесла його до світла. Її очі широко розплющилися над захисною маскою.

— Ці речі, ймовірно, належать небіжчикові, але де його одяг? — запитала Еріка. — Схоже, що його викинули. Є документи, що посвідчують особу? — в голосі звучала надія.

Фотограф-криміналіст нахилився й зробив дві світлинки. Всі здригнулися від спалаху. Помічниця Ісаака стягнула в кишеню рукою в рукавичці й похитала головою.

— Розчленування тіла, точність і пакування цінних речей свідчать про сплановане вбивство, — виснував Ісаак.

— І навіщо пакувати цінні речі разом із тілом? Чому не забрати їх? Ніби той, хто це зробив, знущається з нас, — сказала Мосс.

— Це наштовхує на певну думку: можливо, йдеться про гангстерів або наркоторговців, але це вже з'ясовувати вам, — сказав Ісаак.

Еріка кивнула, одна з помічниць Ісаака підняла тулуб, і фотограф зробив знімок відрізаної голови жертви.

— Гаразд, я закінчив, — сказав він.

— Перенесемо тіло, — запропонував Ісаак. — Нам доведеться боротися з припливом.

Еріка глянула вниз і побачила, що слід на піску починає заповнюватися водою, в ньому вже нуртував маленький вир. Молодий хлопець у комбінезоні з'явився в отворі намету з новим чорним мішком для тіла й ношами.

Еріка й Мосс вийшли та спостерігали за помічниками Ісаака: ті розстебнули блискавку, розкрили мішок, а потім обережно підняли валізу на ноші. Зробили чотири кроки по піску й ледь не втратили рівновагу.

— Стривайте, стоп, стоп, стоп! — Еріка метнулася до намету. Ліхтарик освітив нижню частину валізи, з якої крапала вода. Обірвана світла мотузка заплуталася